

Sau một tình yêu

Năm thứ ba đại học gõ cửa nhanh quá. Gần hai tháng nghỉ hè trôi vèo theo cơn mưa cuối mùa hờn dỗi. Những buổi học chính trị đầu năm chưa khi nào mệt mỏi mà thôi ban phát sự tẻ nhạt cho lũ sinh viên. Ngoài kia, nắng sớm đầu thu trái vàng mê muội. Trong Hội trường, gió từ hai hàng quạt treo tường thổi mát rượi khiến phần lớn những cô cậu chủ nhân tương lai - thân thể và trí óc còn ngập chìm trong dư âm kỳ nghỉ - gục lên gục xuống bất lực. Tội nghiệp hai thầy phòng công tác sinh viên vất vả ngược xuôi ghi mỗi tay tên của những đứa ngủ gật. Một số cái đầu chống cằm ra vẻ chăm chú lắng nghe nhưng để ý kỹ mới thấy dây handphone lấp ló. Một số cái đầu chốc chốc kín đáo ngẩng lên quan sát rồi cúi xuống thì đích thị đang đọc báo hoặc lướt facebook. Niềm an ủi lớn lao cho các thầy và các vị diễn giả các cán bộ lớp cần mẫn ghi ghi chép chép, chốc chốc lại gật gù tỏ vẻ tâm đắc.

Thảo Linh gắng gượng chặn cơn buồn ngủ chực chờ rình rập, rốt cuộc biết là không còn chống chọi được nữa, cô bấm bấm Diệu Chi, giơ ngón tay cái ra phía cửa phụ. Diệu Chi le lưỡi ý muốn cản nhưng muộn mất rồi, Thảo Linh đã chuồn xuống phía sau dãy ghế cuối cùng, cách cửa phụ ra vào tầm vài chục mét. Diệu Chi cắn môi cân nhắc rồi ôm túi bám theo. Hai cô nàng nín thở ép sát người vào hàng ghế, mắt Diệu Chi gắn chặt vào vị khách mời đang say sưa diễn thuyết. Thảo Linh quét khắp một lượt định vị vị trí của hai thầy quản lý. Thời cơ chín muồi khi vị khách mời trong lúc cúi xuống lật sang trang tập tài liệu thì rớt kính, hai thầy giám thị cùng lúc chạy lên sân khấu nhặt hộ. A lê hấp, hai cô nàng phóng nhanh về phía cửa, chạy thêm một đoạn khá xa thì cùng đứng lại cười rữ. Diệu Chi hít một hơi đầy phổi không khí trong lành buổi sáng, sự tự do bất ngờ dâng đầy phấn khích trên khuôn mặt đỏ bừng. Mặt Thảo Linh trở về vẻ nghiêm túc rất nhanh, tựa như nụ cười trước đó chỉ như bóng mây lướt nhanh qua hồ nước.

- Căng tin nhé.

Địa điểm cà kê yêu thích của hai cô nàng là căng tin nằm ở tầng 5, và phải là cái bàn kín đáo cuối cùng khuất sau mấy chậu cây xanh mát. Có lẽ vì sự riêng tư nhuộm màu lãng mạn này mà mặt bàn khắc chỉ chút những dòng tỏ tình: hồi hộp có, tuyệt vọng có và hạnh phúc có. Hai nàng vừa ăn sữa chua bim bim, vừa dò tìm những dòng chữ khắc mới. Chán chê lại ngắm khoảng đất

trống lơ thơ những bụi cây dại phía xa. Nắng đầu thu rải đều lên đầu các bụi cây và làm nó sáng bừng lên. Căng tin vắng, tĩnh không một tiếng cười đùa của tụi nhất quỷ nhì ma khiến không gian quanh hai nàng như tĩnh lại, trôi mãi trong một nỗi lạ lùng mơ hồ mà không ai nở lên tiếng phá vỡ. Mãi rồi Diệu Chi cất giọng đầu tiên:

- Mới đó mà đã năm 3 rồi. Sáng nay ngủ dậy, tao ngỡ như hôm qua còn theo chân ba lúu rú đi nhập học.

- Lần đầu tiên thấy mày vào lớp, tý nữa tao ới vào cái váy hồng của mày đấy.

- Còn tao, ngày nào đi học cũng phải soi mày. Con gái gì mà quần lung thùng, dép xỏ ngón và suốt ngày ngồi vẽ như kiểu họa sỹ tự kỷ đi làm sinh viên.

Cả hai đột ngột lặng im và rơi vào khoảng không hoài niệm. Tình cảm là thứ phức tạp và đầy lạ kỳ. Có những cá thể bề ngoài đối lập nhau chan chất nhưng khi vô tình hay hữu ý ghép chung thì vừa vặn khớp. Hai cô nàng trái ngược nhau hoàn toàn về ngoại hình, tính cách và quan điểm thế mà chỉ đôi ba câu nói chuyện đã cảm giác như tìm kiếm nhau từ lâu lắm rồi. Tới mức hôm nào Thảo Linh lên cơn chán nghỉ học thì một đứa trò cưng mẫu mực nổi tiếng của thầy cô là Diệu Chi cũng không thềm đến lớp.

Nhưng bầu trời dù có giữa mùa hạ thì cũng không tránh khỏi những ngày mây đen kéo về che kín. Bóng mây mang tên Tùng Anh xuất hiện phủ bóng tình bạn và cuốn trôi cuộc sống vốn đang tự do và an yên như trời xanh mùa hạ của Thảo Linh xuống mặt đất chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Buổi giao lưu nghệ thuật giữa các trường đại học trong thành phố diễn ra sôi động với hàng loạt hoạt động thú vị. Tham gia đông đảo nhất và sôi nổi nhất là sinh viên của trường Đại học Nghệ thuật. Những cô nàng xinh đẹp mặc quần short ngắn khoe chân thon dài ôm đàn ghi-ta đàn hát say mê ở cổng ra vào, những anh chàng tóc xoăn tí say mê múa bút vẽ chân dung miễn phí. Thảo Linh tay cầm ly cà phê, mắt dán vào những cô nàng mê mải cháy với cây ghi-ta mà không để ý phía trước có một anh chàng đang đứng quay lưng chắn ngang lối đi. Một ai đó hét lên cảnh báo nhưng Thảo Linh đã đập thẳng đầu vào cái lưng to bè, chơi với túm được cái áo anh chàng và cả hai cùng mất đà ngã dúm về phía sau. Khuôn mặt nam tính với các đường nét hoàn mỹ

như một bức tượng sống của vị thần Hy Lạp Apollo và mùi thơm từ một loại nước hoa cho nam chưa bao giờ gần Thảo Linh đến thế. Cà phê thì nhỏ giọt tong tong từ mái tóc xoăn của anh chàng xuống gương mặt tròn trĩnh kinh hãi và bất động của Thảo Linh. Anh chàng sau phút choáng váng thì hai tay ôm vai Thảo Linh định kéo cô cùng đứng lên. Nhưng khi cúi xuống đôi mắt nâu ánh lên thứ ánh sáng màu hổ phách mê hoặc trong ánh nắng chiều tà thì đến phiên anh chàng bất động, giữ nguyên tư thế nằm đè lên Thảo Linh, mắt thì dán chăm chăm vào mắt cô. Chỉ đến khi Diệu Linh chạy đến hò hét kéo anh chàng ra thì Thảo Linh mới được giải thoát. Cô lúng búng xin lỗi anh chàng rồi nhanh chân chạy ra bãi gửi xe. Dù rất tiếc buổi biểu diễn thời trang sắp diễn ra nhưng với mái tóc dính đầy cà phê và cơn địa chấn nho nhỏ kia thì cô cần về phòng trọ, chui vào phòng tắm và xả nước cho tỉnh táo ngay lập tức. Diệu Chi nán lại để xem phần biểu diễn mong đợi nhất của ngày. Đang hí hụi đẩy xe ra phía cổng bỗng Thảo Linh hết hồn đứng khựng lại, anh chàng xấu số bị cô tông ngã không biết từ đâu lao tới chặn đầu xe, miệng cười cười thảo mai:

-Tớ là Tùng Anh. Tớ không có xe mà tớ cần về nhà thay đồ. Cậu cho tớ đi nhờ nhé.

Thật là một chiêu xin đi nhờ đầy hiểm ác. Cô không còn cách nào khác ngoài việc gật đầu và nhất quyết cầm lái để giữ thế chủ động. Dọc đường, dù anh chàng luyên thuyên không ngừng để bắt chuyện và xin số điện thoại nhưng cô chỉ im lặng. Cơn sóng cảm xúc đột ngột kia vẫn còn dư âm nhưng xưa nay, cô vốn dị ứng với chuyện tình cảm. Khi anh chàng đề nghị được hộ tống cô về đến tận phòng trọ thì cô phanh xe lại, thả chàng xuống một ngã tư và đi thẳng.

Những ngày sau đó, Tùng Anh xuất hiện với tần suất dày đặc quanh khuôn viên trường Ngoại ngữ mặc sự lạnh lùng bơ phớt của Thảo Linh. Cô chưa có ý định chia sẻ cuộc sống tự do tự tại mình đang có với bất kỳ anh chàng nào hoặc sẵn sàng cho một thứ tình cảm nào gọi là tình yêu cả. Trước giờ, cô luôn sống ngẫu hứng theo cảm xúc của mình và cô đang yêu vô cùng cuộc sống ấy. Cô bình thản vẽ vờ mặc Tùng Anh lì lợm ngồi hàng tiếng cạnh bên. Cô đi qua Tùng Anh như đi qua một người lạ ngoài đường, đến một tia nhìn mấy phần nghìn giây cũng không có. Cô tám chuyện với Diệu Chi như thể sự góp mặt vô duyên của Tùng Anh chỉ là không khí trong suốt xung quanh. Cô thản

nhiên mở nhạc đọc sách mặc anh chàng đứng đập muỗi tới 12h đêm ở dưới cổng. Chỉ có Diệu Chi tỏ thái độ khó chịu thấy rõ với sự bám đuổi vô duyên kéo theo bao nhiêu ánh mắt dòm ngó của mấy cô nàng lăm chuyện lớp bên. Tuy nhiên, chiến thuật bám dính tội nghiệp kia cuối cùng cũng làm Diệu Chi mềm lòng, thay vì nhăn nhó như trước đây thì cô nàng chuyển sang bỏ rơi Thảo Linh và chuyện trò vui vẻ cùng Tùng Anh. Thảo Linh lèm bèm không dứt với Diệu Chi về thái độ ba phải của cô bạn, còn với Tùng Anh thì vẫn là một sự vô cảm đến tan nát con tim.

Sự nghiệp cầm chầu của Tùng Anh dường như đang trôi vào vô vọng nếu không có một đêm mưa giông báo hiệu mùa hè bất chợt đến. Mưa dội xối xả, gió xoáy tung đám lá rụng, cành cây quất điên đảo đập ầm ầm vào các cánh cửa và đường thì đang dâng nước nhanh. Tùng Anh - ướm mèm và tuyệt vọng - đành từ bỏ chốt canh gác ngậm ngùi quay xe đi về. Xui rủi cái xe dở chứng lăn đùng ra trơ ì không chịu nổ máy. Như một sự sắp đặt của một ông mối lái tình duyên nào tình cờ đi ngang qua, Thảo Linh tự nhiên nổi cơn thèm vẽ nên liều lĩnh xách ô đi mua thêm nến. Ngang qua chỗ Tùng Anh đang bì bõm vật lộn với cái xe, áo mưa rách bươm và mái tóc xoắn trĩu mưa trong khi sấm chớp gầm gừ đe dọa, Thảo Linh không thể đành lòng đóng vai lạnh lùng thêm nữa:

- Dắt xe vào chỗ tở đi, rồi tở cho cậu mượn xe về.

Tùng Anh lật đật làm theo ngay tắp lự, lòng đầy ngạc nhiên và có phần khấp khởi hy vọng. Bao nhiêu mệt mỏi và phiền muộn theo mưa chảy xuống mặt đường rồi trôi tuột đi xa.

- Tở còn một bộ quần áo giặt hộ anh trai trong tủ. Nếu không ngại thì lên thay tạm kéo ồm.

Lúc này, nhìn bộ dạng của Tùng Anh, cô chỉ lo nhờ may cậu ta lăn đùng ra ồm, mọi chuyện chỉ thêm phiền và cô tránh sao cho khỏi vạ lây.

Tùng Anh không thể ngậm miệng chặn một nụ cười ngoác ra vì vui sướng, tất nhiên gật đầu lia lịa như sợ những gì nghe thấy chỉ là ảo giác. Phòng Thảo Linh bé nhưng ấm cúng và dán đầy các bức vẽ. Cô đốt một ít tinh dầu oải hương và pha cho Tùng Anh một ly trà nóng, ly trà thơm và ngon lạ kỳ. Lần đầu tiên, cô cho phép một chàng trai, ngoài anh trai cô thỉnh thoảng ghé thăm, vào phòng khiến cô ngại ngùng quá đỗi. Tiếng mưa rơi đã dịu nhẹ hơn,

ánh đèn vàng man mác, đôi mắt đen với hàng lông mày rậm và sóng tóc xoăn ướt nước của Tùng Anh khiến tim cô lồi vài ba nhịp. Tùng Anh gỡ cây đàn treo trên tường, so dây rồi hát khe khẽ hát.

Cô biết Tùng Anh đàn hát hay nổi tiếng và cũng có nghe đôi ba lần ở các dịp văn nghệ giao lưu ở trường. Nhưng trong khung cảnh này với những cơn sóng cảm xúc mới mẻ ngọt mát đang dâng ngập, thì giọng hát và những sợi âm thanh kia như khiến cô tan chảy, lịm đi trong một niềm hạnh phúc kéo dài. Họ ngồi đến 12h đêm, khi tiếng mưa chỉ còn tong tấy nhỏ đều đều trên mái tôn thì Tùng Anh lấy hết can đảm, siết thật nhẹ tay cô. Thảo Linh để bàn tay nằm ngoan trong đôi tay ấm của Tùng Anh, ngầm đồng ý bắt đầu một mối quan hệ mới.

Trước giờ, cô luôn nhìn tình yêu bằng đôi mắt khó chịu và khắt khe. Yêu đi với phiền phức, buồn đau và tốn thời gian. Cô từng chứng kiến rất nhiều bạn bè người quen vật vã thế nào khi chia tay, nhưng Tùng Anh đến và cô hiểu, dù cho kết cục đau buồn đến thế nào, dù khi yêu người ta mệt mỏi ra sao thì người ta vẫn luôn khát khao nó, tìm kiếm nó và chấp nhận nó bởi dù mạnh mẽ đến thế nào, người ta vẫn cần được yêu thương để tựa nương vượt qua những chông chênh phiền muộn.

Mỗi buổi sáng, họ đánh thức nhau dậy bằng voice message ngọt ngào. Thịnh thoảng, Tùng Anh ghé ngang trường chỉ để ngấm và thơm vội một cái lên má cô. Thịnh thoảng, cô chuồn học sang bên trường Nghệ thuật, đeo kính của Tùng Anh, cả hai ngồi ở tận cuối góc lớp, hồi hộp cúi đầu tránh ánh nhìn nghi ngờ của ông thầy tóc bạc và giả bộ lè lưỡi ngất xỉu khi thầy quay lên bảng. Mỗi cuối tuần, cô làm chân phụ tá xách đàn cho cậu biểu diễn ở một quán cà phê. Ngồi một góc lặng lẽ ngấm hàng lông mày như vẽ của cậu nhú lại khi so dây đánh thử một bài hát lạ, cô thấy tim mình bình yên. Những tối trời mưa, mùa này những cơn mưa kéo đến thường xuyên và dai dẳng, Tùng Anh qua phòng cô dạy cô đàn, còn cô dạy cậu vẽ hoặc bắt cậu ngồi yên để vẽ những nét đẹp như tượng thần Hy Lạp mà cô gần như khắc ghi trong tâm trí. Căn phòng nhỏ có bóng dáng Tùng Anh lui tới đầy ắp tiếng cười, xua tan đi nỗi nhớ nhà thường đến cùng những cơn mưa trong lòng Thảo Linh.

Thường khi yêu, thường người ta hay xao lãng mất những thứ tình cảm khác, tình bạn chẳng hạn. Nhưng Thảo Linh thì khác, cô luôn rạch ròi phân định trái tim. Chỉ có điều, cô không hiểu tại sao Diệu Chi có vẻ tuyệt vọng đến thế

khi nghe cô báo tin. Cô nàng tránh mặt cả tuần dù Thảo Linh cố gắng để bắt chuyện.

...Tớ bận....Tớ vội lắm.....Tớ không muốn nói gì với cậu cả....

Hôm nay, sau kỳ nghỉ hè xa nhau đến hai tháng, Thảo Linh vui sướng vô cùng khi Diệu Chi chủ động ngồi cạnh bên cô trong hội trường và khi cô, phần vì chán phần muốn thử cô bạn đã liều lĩnh trốn ra ngoài. Nhìn Diệu Chi lò dò theo phía sau, cô biết tình bạn của họ đã qua những ngày rạn vỡ xa cách và nhất định sẽ trở lại vui vẻ như trước đây.

- Từ hồi tao yêu, mày giận tao lắm đúng không?

- Hồi đầu, tao hăng lắm với ghét mày nữa. Nhưng rồi tao hiểu, ai cũng phải lớn lên và có người yêu. Rồi tao cũng thể thôi, nếu tao yêu chắc mày cũng trải qua những cảm giác như tao.

- Không, với tình yêu không thể nào chiếm phần tình bạn được. Mày tránh né làm tao buồn lắm. Xí xóa cho tao cái tội yêu trước mày nhé.

- Uh, thì tao xí xóa. Mà hôm nay mày trả tiền đấy, hehe

Thật tuyệt khi cuối cùng, tình bạn và tình yêu đều được cân bằng, chỉ khác trước, bây giờ họ là nhóm ba người. Trái với sự lo lắng của Thảo Linh, Tùng Anh và Diệu Chi thân mật và thấu hiểu nhau như đã quen thân từ lâu. Những tháng ngày lại đây ập tiếng cười và cô hạnh phúc khi vẫn giữ được vẹn nguyên trong tay hai người quan trọng nhất của cô ở thành phố này.

Trong trường, bỗng xuất hiện tin đồn Tùng Anh bỏ nhà dọn đến sống chung với Thảo Linh. Các tin đồn về chuyện sống thử luôn có sức hấp dẫn mê muội với các cô nàng ưa thích lê la buôn chuyện. Đôi ba người, đôi ba lần chứng kiến sự có mặt của Tùng Anh ở phòng Thảo Linh khi tối muộn thì ra sức khẳng định họ đang sống chung với nhau. Tệ hơn, qua vài lần kể lại, câu chuyện được tát tát sống động và ly kỳ tới mức, Thảo Linh khi nghe còn phải phì cười đùa với Tùng Anh là sau này nếu có dọn về ở với nhau thật, thì họ đã có sẵn kịch bản dúi tận tay chỉ việc diễn cho tròn vai. Tùng Anh lại tỏ ra khá căng thẳng, cậu vốn nổi tiếng từ bé vì thành tích học tập, vì đẹp trai và vì gia đình danh giá, cuộc sống quanh cậu chỉ toàn những lời ngợi khen. Nay

bỗng nhiên cậu rơi tõm vào luồng xoáy của những thị phi thì tránh sao khỏi những lo lắng. Thảo Linh thì bơ phớt tất cả, chỉ cười nhẹ và không thèm dính chính khi những cô nàng không nén nổi cơn tò mò, hoặc đôi ba cô nàng quan tâm chút đỉnh xúm đến hỏi han. Với cô, sống là theo ý mình chứ không phải gồng gồng theo dư luận để giữ gìn hình ảnh. Thái độ tích cực ấy của Thảo Linh khiến Tùng Anh bớt bất an đi đôi phần. Ngỡ là sau khi thỏa thuê mổ xẻ tin tức mà không có bất kỳ một phản ứng nào của hai nhân vật chính thì mọi người sẽ chán chê bỏ cuộc, không ngờ mọi chuyện bắt đầu có xu hướng đi quá mức giới hạn khi tin tức lan sang trường Nghệ thuật. Mỗi lần Thảo Linh sang trường thì hứng chịu không biết bao con mắt dòm ngó, những tiếng xì xào sau lưng. Cô bắt đầu cảnh giác, không còn lui tới trường Tùng Anh và cũng hạn chế việc Tùng Anh tới chơi phòng cô vào buổi tối. Một tuần sau, kịch bản cho tình yêu của cả hai được viết tiếp tập hai với các tình tiết giật gân hơn: Thảo Linh trước đây cặp kè với một anh chàng có vợ để kiếm tiền, những dịp công tác thì anh chàng lại tranh thủ đến thăm nom cô bồ bé nhỏ. Lần gần đây khi anh chàng ghé qua, bắt gặp Tùng Anh sống chung với tình nhân của mình thì tức giận gây sự ầm ĩ khiến cặp đôi suýt bị đuổi khỏi phòng trọ.

Thảo Linh đón tin đồn với một sự ngạc nhiên và phần uất tốt độ. Nếu tin đồn chỉ dừng lại ở bản thân cô, thì cô chỉ xem như trò rỗi hơi của thiên hạ, còn lần này thì nó đụng chạm đến người anh trai mà cô hết mực quý trọng. Lo lắng cho em gái yêu sa vào yêu đương khi một mình ở thành phố xa nhà, anh cô đã nóng nảy quát mắng đôi câu. Tuy nhiên, khi tiếp xúc với Tùng Anh và được em gái hứa mọi chuyện sẽ được kiểm soát tốt, anh cô đã dịu lại và tôn trọng lựa chọn của em gái. Tin đồn đã bóp méo và xuyên tạc sự thật một cách kinh khủng. Tệ hơn, vì tính giật gân của câu chuyện, một cô nàng trong hội bà tám rảnh rang tới mức qua chỗ trọ Thảo Linh hóng hớt thêm tin từ bác chủ nhà rồi về thêm mắm muối khiến độ nóng tăng lên vùn vụt. Cũng như kẻ tung tin đồn, cô nàng ma lanh đã lược bỏ đi chi tiết quan trọng nhất: chàng bồ chỉ là anh trai Thảo Linh.

Tùng Anh hẹn gặp Thảo Linh ở một quán cà phê tận ngoại ô. Cậu không ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ cất giọng buồn buồn xa cách:

- Mình tạm dừng mọi chuyện một thời gian nhé. Tớ chỉ sợ mọi chuyện bị đẩy đi xa hơn, đến tai bố mẹ tớ thì lúc đó tớ không biết hậu quả còn như thế nào

nữa.

- Tổ hiếu mà. Thảo Linh gắng nở một nụ cười an ủi dù trong lòng buồn đau dâng ngập. Cô đã nghĩ đến tình huống này cả trăm lần, đã ru vỗ bản thân đây là cách tốt nhất vậy mà giờ đây, tim cô như vỡ tung ra không cách gì ngăn chặn được, những mảnh tim vỡ li ti trôi theo nước mắt ướt đầm bàn tay nắm chặt.

Cô xin nghỉ học một tuần, lang thang ở các quán cà phê vui đầu vào vẽ. Chỉ có những mảng màu mới giúp cô phủ kín cơn đau sưng tấy trong tim.

Một chiều, cô chọn góc khuất một quán cà phê vắng vẻ về Tùng Anh. Bàn gần đây có hai cô nàng ồn ào gọi điện thúc giục bạn bè đến chỗ hẹn hò.

- Này, Diệu Chi. Làm gì chưa đến? Cái tin con Thảo Linh cặp bồ anh chàng có vợ ấy, có thêm gì hot không? Mọi chuyện sắp chìm nghỉm rồi kìa. Lại bận à, rõ chán mày.

Ly nước đổ ụp vào người Thảo Linh, may mắn cô kịp chụp lại trước khi nó lăn xuống đất vỡ tan. Hít thở hít thở hít thở....khi nhịp tim đã điều hòa dù đầu óc còn xoay vòng vòng, cô vịn tường đứng lên và gắng gượng đi ra một cách nhẹ nhàng nhất. Nếu ngồi thêm chút nữa, và nghe thêm chút nữa, cô chỉ sợ mình tim mình chịu không nổi lại vỡ tan ra thành từng mảnh. Những sự kiện rời rạc trôi lang thang mờ ảo trong tâm trí bỗng nhiên tự động vụt sáng và ghép lại thành một chuỗi vô cùng hợp lý: sự khó chịu của Diệu Chi mỗi khi cô nhắc đến Tùng Anh; sự xa cách chủ động của Diệu Chi khi cô và Tùng Anh là một cặp; sự thân mật và thấu hiểu lạ kỳ giữa hai người; gần đây Diệu Chi giao du với nhóm những cô nàng sành điệu và bà tám của trường; chuyện Tùng Anh thường đến chơi phòng cô rất muộn, chuyện cô có anh trai hay ghé thăm mỗi dịp công tác, chuyện anh trai cô la mắng vì em gái yêu chỉ có Diệu Chi biết. Thình thoảng, cô đã thoáng ngờ vực, nhưng rồi mọi việc cuốn cô theo guồng quay. Hơn nữa, cô không thể và không cho phép bản thân nghi ngờ Diệu Chi. Vậy là lâu nay, đã có một vở kịch hoàn hảo âm thầm diễn ra sau lưng mà cô không hề hay biết ư?

Dãy đèn đường lặng yên tỏa ánh sáng mịn màng quyện lẫn bóng đêm, phủ thứ bột vàng vàng mịn lên mặt đường. Thảo Linh đếm bước chân và hít thở thật sâu. Hàng rào màu trắng nhà Diệu Chi đã ở phía xa, cô thấy bình tĩnh

hơn. Cô đã thông suốt mọi ý nghĩ. Cô phải làm rõ mọi chuyện với Diệu Chi. Chắc chắn có sự hiểu nhầm, một sai sót nào đó. Có thể là một Diệu Chi khác hoặc những cô nàng kia là chuyên gia dựng chuyện cơ mà, họ có thể đã thấy cô và muốn khoét sâu thêm nỗi đau trong lòng cô mà thôi. Chỉ còn qua một khu đất trống đầy cây bằng lăng là đến nhà Diệu Chi, có bóng hai người tựa đầu vào nhau hắt rõ mồn một lên mặt đường khiến nó tối thẫm một vạt.

- Cậu nói gì đi chứ - giọng Tùng Anh khẩn nài

- Mọi chuyện nhanh quá, tớ không biết Thảo Linh sẽ phản ứng ra sao.

- Bọn tớ đã dừng lại rồi, không thể tiếp tục được nữa. Những lúc tớ khó khăn, thì duy nhất cậu luôn ở bên cạnh chia sẻ cùng tớ. Nếu không có cậu, tớ chắc chắn không thể nào vượt qua được mọi chuyện. Tớ cần cậu Diệu Chi ạ.

- Rồi đến lúc có những tin đồn, mà tớ các là sẽ có, kiểu tớ giật bồ của bạn thân, cậu lại rời xa tớ như với Thảo Linh thì sao?

Lặng yên một lúc...

- Chúng ta sẽ cẩn trọng hơn. Với lại, mọi người quý mến cậu hơn Thảo Linh, tớ tin mọi việc sẽ không lặp lại như cũ.

- Chúng ta đã đi quá xa mất rồi, không thể quay lại được nữa. Tớ cũng không muốn phải giấu kín lòng mình. Hứa với tớ, sẽ nắm tay tớ thật chặt dù có chuyện gì xảy ra nhé. Tớ cũng hứa với cậu là sẽ không để bất cứ một tin đồn nào ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta cả.

- Tớ hứa.

Diệu Chi mỉm cười nhẹ nhõm, ngược mắt lên ngắm bầu trời đêm trên cao. Cuối cùng thì kế hoạch khổ ải và tốn công sức giành lại Tùng Anh đã thành công. Tình cảm bảy năm qua chôn giấu giờ đã được đền đáp. Có lẽ Tùng Anh không nhớ, lần đầu tiên thấy Tùng Anh trong bộ đồ hoàng tử, được nắm đôi tay mềm của cậu múa ở buổi văn nghệ của quận, trái tim cô nhóc Diệu Chi đã có những xao xuyến đầu tiên. Cậu quá đẹp và quá hiền, không giật tóc cô, không trêu cô hay xô ngã cô mà dịu dàng nắm tay cô cười động viên, giúp cô bình tĩnh múa trước sân khấu đông nghẹt người và ánh đèn chói ngợp. Cô đã

ủ kín tình cảm với cậu, nâng niu cậu trong những giấc mơ và chưa một lần dám thổ lộ vì sợ giấc mơ đẹp dễ mỏng manh kia vỡ tan mất. Thế mà Thảo Linh, cô nàng tình lẻ kém hẳn cô về ngoại hình và gia thế lại là người nắm tay hoàng tử của cô tung tăng ngoài kia. Thảo Linh đã phản bội tình bạn mà cô trân quý và mặc cô xót xa đứng bên lề tình yêu lạnh căm. Cô phải giành lại những gì Thảo Linh đã lấy của cô. Đôi lần, lương tâm lên tiếng yêu cầu cô dừng lại, Thảo Linh không có lỗi. Nhưng khi thấy họ quần quít yêu thương thì ghen tuông dâng lên che mờ tất cả. Mọi việc đã qua rồi, từ đêm nay, cô là công chúa ngoài đời thực, không phải chỉ ngủ trong một bài múa hoặc ảo diệu trong những giấc mơ.

Quán cà phê ven hồ mát lạnh. Những dây đèn màu nhấp nháy vui mắt như đang cố dỗ dành cô gái nhỏ. Vai cô rung lên nhưng cô không hề khóc.

Tùng Anh, người mà cô vượt qua hết những định kiến bản thân để tử mẫn yêu thương đây sao? Người mà mới đây thôi còn nhắc nhở cô lên cao, xoay tròn cho đến khi cô ngất ngất rồi thềm thì vào tai cô rằng cậu quá yêu cô mất rồi đây sao? Diệu Chi, người bạn mà cô yêu quý hết mực và từng muốn bảo vệ và gìn giữ đến hết đời đây sao?

Chỉ có gió lấp đầy lồng ngực tan vụn ra thành từng mảnh nhỏ của Thảo Linh. Gió thổi tung những lọn tóc, thổi bay những giọt nước mắt chưa kịp tràn lên bờ mi. Cô đã kìm nén để không bước ra từ bóng tối và tặng Tùng Anh anh một cái tát thật lực, lẽ ra cô nên làm thế. Hay túm lấy cánh tay cậu mà gào khóc tại sao tại sao? Hay là quay sang phía Diệu Chi mà la hét cho thỏa những ức chế trong lòng. Mới cảm xúc xấu xí sâu trong cơ thể cô không ngừng kêu gào đòi giải thoát. Nhưng cô nén lại, ngồi lặng yên đếm những vạt màu vui mắt nhấp nháy đậu trên ly nước. Xanh rồi đỏ rồi vàng. Một người phục vụ thô lỗ lấy chổi quét mạnh lên chân của cô, miệng dấm dăng: Quán đóng cửa rồi đấy!

Cô ngẩng lên nhìn chăm chăm vào mặt anh nhân viên trẻ. Bao mới cảm xúc cô đã gắng bình thản nén sâu bỗng nhiên bùng nổ không cách gì chế ngự được. Cô gào khóc, cô quát tháo như điên loạn. Người quản lý đến, liên tục xin lỗi rồi người phục vụ trình bày gì đấy. Đầu cô đau nhức không thể nghe thấy họ nói gì. Và vai cô đau nhói, hình như cô ngã quỵ xuống nền gạch.

Buổi sáng hôm sau tỉnh giấc, có một phiếu uống nước miễn phí rơi từ chăn xuống, cô cầm lấy ngẫm nghĩ rồi chua xót mỉm cười. Cô luôn sống bên lề những bon chen, luôn nhường nhịn, luôn tin tưởng và giờ cô được gì? Nếu đấu tranh mà làm bản thân bớt đau thì tại sao cô còn im lặng?

Cặp đôi mới ban đầu còn e dè tung những status nhưng nhớ vụ vợ, sau dần thì facebook cập nhật liên tục hình ảnh họ chụm đầu bên ngọn nến hạnh phúc, họ công nhau đi giữa đồng cỏ xanh... Đã có những cái nhìn thương hại cho sự đi về cô độc lạnh căm của Thảo Linh. Nhưng vết thương trong lòng cô kéo da non nhanh hơn cô tưởng. Kỳ thi đến gần và nỗ lực nâng điểm tổng kết khiến cô bận rộn quên đi khoảng trống hun hút hai bên.

Tiệc sinh nhật một cậu bạn cùng lớp kết thúc khá muộn, các anh chàng ngựa non háu đá ra sức chứng tỏ bản lĩnh cạ ly nên giờ lẫn lộn nôn ọe các kiểu, báo hại các cô nàng vất vả phân chia nhau đưa các chàng về nhà, những chàng nhà xa quá hoặc say quá thì được tổng thẳng lên taxi. Thảo Linh sau một lúc ngần ngừ cũng tiến vào góc phòng, nhắc Tùng Anh đi ra xe. Cậu chàng nồng nặc hơi men cứ nhất mực ôm lấy Thảo Linh không chịu buông. Cô khó chịu để mặc cậu ngã nhào xuống nền, miệng không ngớt kêu gọi tên Thảo Linh. Đêm ấy bầu trời bình yên nhưng cộng đồng những con cú đêm lướt facebook thì nổi sóng. Tùng Anh trong cơn say đã thay đổi avatar cậu và và Diệu Chi cười hạnh phúc bằng hình ảnh Thảo Linh cô đơn ngồi vẽ với dòng caption không thể không gây bão: Mizz ya, first lov (Miss you, first love).

Diệu Chi đang tận hưởng kỳ cuối tuần ở quê ngoại. Gọi điện mãi cho Tùng Anh không được, cô vào facebook lướt tin. Chỉ mấy giây sau, cái điện thoại nằm vớ tung tóe ở góc phòng. Cô tức tốc quay về thành phố trong đêm. Sáng ra, mặt mày bơ phờ vì mất ngủ, cô bắt xe ôm đến ngay chỗ Thảo Linh và không giấu nổi bình tĩnh nhấn chuông inh ỏi.

Buổi cà phê căng thẳng ngọt ngào, Diệu Chi nén sự tức giận tuôn ra một tràng câu hỏi:

- Ai mời cậu đến buổi tiệc? Tại sao cậu lại đến khi tớ không thể đi cùng Tùng Anh? Tại sao cậu đi Tùng Anh ra xe? Tại sao avatar của cậu ấy thay đổi như thế? Cậu trả thù tớ đúng không?

- Tớ không có nghĩa vụ phải trả lời những câu hỏi rất vớ vẩn của cậu. Chỉ cần cậu biết, Tùng Anh và cả cậu đã là những chuyện của quá khứ. Tớ không có thời gian ngồi đào bới nó ra làm gì. Và tớ cũng không phải là cậu, có thể thanh thản yêu người yêu của bạn thân. Chuyện cậu với Tùng Anh, hai người hãy tự giải quyết và đừng bao giờ lôi tớ vào.

Rồi Thảo Linh mở ví lấy tiền đặt lên bàn dợm bước đi. Diệu Chi, mệt mỏi và cơn tức giận khiến cô mất bình tĩnh, hắt luôn ly nước vào mặt Thảo Linh. Hàng chục đôi mắt xung quanh quay lại nhìn họ chăm chăm. Tệ hơn, vì quán cà phê ở gần trường, nên ngày hôm sau chuyện Diệu Chi xử Thảo Linh lan rộng rãi khắp trường, dĩ nhiên là chuyện tình tay ba của họ cũng được dịp lôi ra mổ xẻ sôi nổi.

Tùng Anh, đầu còn choáng váng sau trận say và không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ còn biết xoa dịu cơn cuồng nộ của Diệu Chi bằng việc xóa hình Thảo Linh, deactivate facebook.

Tối hôm đấy, trên timeline facebook Diệu Chi đăng ảnh Thảo Linh với hình gạch chéo ngang mặt kèm biểu tượng giận dữ. Dù sau đó nó được xóa ngay lập tức và Diệu Chi khẳng định cô nàng bị hack face nhưng khi những chỉ khiến cho đám cháy chỉ trịch bùng lên không cách gì dập tắt nổi. Các hành động gần đây của cô thành chủ đề bàn tán ngập tràn trên các forum, các group và page trong trường.

Hai hôm sau, Thảo Linh trên đường đi học về bị một xe máy tông ngất xỉu rồi bỏ chạy. Quảng đường vắng nên phải khá lâu người ta mới phát hiện ra và đưa cô đi cấp cứu. May là cô chỉ bị gãy chân. Lúc này, Thảo Linh không phải là một người được lòng thiên hạ vì thái độ sống bơ phớt tất cả, thậm chí khi Diệu Chi nắm tay trên Tùng Anh thì dư luận dường như luôn đứng về phía Diệu Chi. Nhưng các sự kiện gần đây, đặc biệt là việc cô bị tông xe phải nằm bất tỉnh một mình ở đường vắng đã xoay chiều dư luận nhanh chóng. Ngày càng nhiều người lên tiếng thông cảm lẫn bức xúc giùm cô. Không khó để mọi người liên kết các sự kiện lại và suy đoán ra sự trả thù của một nàng Hoạn Thư.

Một page Anti Diệu Chi và những trò giả dối được lập đúng thời điểm cao trào thu hút hàng ngàn lượt like và comment. Chuyện Diệu Chi cướp Tùng Anh từ tay Thảo Linh, chuyện cô nàng ghen tuông và trả thù được cập nhật

liên tục và chi tiết. Những hình ảnh hạnh phúc của cặp đôi Tùng Anh - Diệu Chi bị đem ra châm biếm không thương tiếc. Hàng loạt bức ảnh của Diệu Chi được chế ghép đều đặn được tung lên. Làn sóng ném đá tập thể như một hiệu ứng domino đang phát huy hết sức mạnh tàn khốc của nó, mỗi status mới, mỗi hình ảnh chế mới lập tức được nhảy vào share ầm ầm, và một núi comment đủ câu chữ tệ hại đổ lên. Có lẽ bên bàn phím, người ta trở nên mạnh mẽ dễ dàng hơn hơn, hung hăng dễ dàng hơn là ở ngoài đời thực. Họ hạ nhục, chửi bới, hả hê thù ghét một nhân vật xấu số, trút hết lên đầu nhân vật đấy những ức chế xấu xí gánh chịu từ cuộc sống riêng của họ.

Thế giới mạng rộng lớn, những chuyện giạt gân thì phát tán đi xa chóng mặt. Thế nên không khó hiểu khi bố mẹ Tùng Anh một ngày chết sững khi nghe được những gì người ta đang đồn đại về cậu quý tử, cả hai lập tức quyết định cho cậu đi du học ngay lập tức. Diệu Chi bảo lưu kết quả học tập, tạm thời lánh về quê ngoại một thời gian.

Ngày Tùng Anh bay, gió mùa đông bắc tràn về buốt lạnh. Đường phố thưa vắng người lại qua. Thảo Linh chống cằm nhìn mãi những giọt mưa trôi dài trên cửa kính, trang nhật ký ướt mưa lay nhẹ:

Gửi mỗi tình đầu!

Máy bay đã chở cậu rời xa tổ. Hận thù và tình yêu cũng đã theo cậu đi thật xa. Đêm nay, tớ sẽ ngủ một giấc thật ngon – không mộng mị và nước mắt ướt đầm gối. Dù cậu có ở đâu và yêu ai về sau, tớ mong cậu sẽ có một kết thúc đẹp hơn. Tình yêu của một cô gái không phải là một món đồ chơi để cậu có thể lấy ra đùa vui khi nào cậu muốn, và khi chán thì vứt lăn lóc để chọn đồ chơi khác. Khi cậu cho một cô gái yêu thương, cô ấy sẽ mang hạnh phúc ngọt ngào đáp đền cho cậu. Nhưng cậu không thể tưởng tượng nổi, khi tình yêu của cô ấy bị phản bội và cô ấy bị tước đoạt niềm tin, đau thương và hận thù có thể biến cô ấy thành một người như thế nào đâu. Cô ấy sẽ làm bất kỳ chuyện gì, sử dụng bất cứ thủ đoạn nào để đòi lại cho bằng được những gì cô ấy đã mất. Và thậm chí đòi lại bằng cái giá gấp đôi gấp ba lần. Bởi thiên thần đẹp đẽ trong một cô gái sống bằng tình yêu, thế nên, chàng trai ạ! Hãy yêu cho thật tử tế!

Mùa đông đã đến, cô tiếc nuối vô cùng những tháng ngày nắng vàng rực rỡ. Nhưng không thể nào tham lam giữ nắng suốt quanh năm ở một xứ có bốn

mùa. Cô phải học cách tồn tại những lúc mưa lạnh tràn về. Và nếu không chịu nổi cơn mưa thì hãy tự mang nắng về sưởi ấm cho bản thân.

Cô chậm rãi bật máy tính, xóa mật khẩu facebook Tùng Anh còn lưu trong email, xóa page Anti Diệu Chi, xóa những chủ đề gây bão ở các forum, xóa các hình ảnh chế ghép. Đã đến lúc để hận thù vùi sâu trong giấc ngủ.

Chi Mai